

מתרגלים למגע. המטפל, ד"ר אמיר לייבמן ■ צילום המחשה עם אחת העובדות במקום

ד"ר אמיר לייבמן:
 "העבודה עם חולים
 נפשיים דורשת
 זהירות והדרגתיות.
 תהליך רכישת
 האמון ארוך יותר,
 הנפש פגיעה יותר.
 הצורך הראשוני של
 המטופלים הוא בניית
 הביטחון העצמי"

הוא אומר, "יחד עם מטופלים כמוני". בטיפול הפסיכותרפי החל לפני שלושה חודשים, מיד עם פתיחת המרפאה. "הייתי מאוד סקפטי", הוא מודה, "אני לא אוהב שנוגעים בי, וחשבתי לעצמי, מה זה כבר יכול לשנות ביי? מה זה יכול לעשות שת-רופה לא עושה?".
 ומה גילית?

"שזה מרגיע אותי, נותן הרגשה נעימה, אפילו מרדים. אני לומד לזהות את התחושות שהגוף שלי משרד ולעשות הרפיה. המטרה שלי היא להגיע למצב שלא אצטרך כדורים ושאוכל להיות כמו כולם. אם זה יעזור לי, רק ארוויח מזה. אני רוצה לעבור, ללמוד ובעתיד גם להקים משפחה. אם ארע להתחבר לעצמי ולהקשיב לגוף ולצרכים שלו, אולי אצליח".

"בכל המקומות אמרו לנו, אין תקנים"

הסיפור כביכול פשוט: האסכולה הפסיכיאטרית דוגלת בכדורים למען איזון הנפש, האסכולה ההוליסטית אומרת

בגיל 13 התחיל אלכס לסבול ממצבי דיכאון קיצוניים. "לא התחשק לי לעשות כלום, ימים שלמים שכבתי במיטה, לא קמתי. הכל היה לי קשה, הגוף היה כבד, כל הזמן הרגשתי חולה. אחר כך, בלי שום הודעה מראש, ימים שלמים הסתובבתי במין שמחה לא ברורה, הייתי מדבר בלי סוף, צוחק מכל דבר קטן, מבזבז כסף שלא היה לי. אף אחד לא הבין אותי, אף אחד לא ניסה להבין אותי".

בגיל 18 עלה מרוסיה בגפו והתגורר עם סבתו המבוגרת. במהלך שירותו הצבאי פנה לקב"ן ואובחן כחולה במאניה דיי פרסיה. "הוא חקר אותי על החיים שלי והתחיל לתת לי תרופות שיאזנו אותי. אחר כך המשכתי את הטיפול הפסיכיאטרי דרך קופת החולים".

אלכס לא מצא את עצמו בעולם החיצוני. מכל מקום עבר דה פוטר או שעזב מיוזמתו. "בכל פעם שעזבתי מקום עבודה נכנסתי לדיכאון קשה, לא רציתי לחיות ולא לעשות כלום, או שרציתי יותר מדי לחיות, זה משהו שקשה להסביר, אין שליטה על זה".

לפני כחמש שנים הגיע אלכס ל"אברבנאל" למרפאת אש" פוזה יום. "היום אני גר בהוסטל שהוא סניף של 'אברבנאל',

